

Espanya ens torba

La selecció espanyola, vull dir; el mundial de futbol, el fet que Espanya jugui la final, el rei espanyol i família fent teatre i celebrant una victòria davant el televisor com si fossin gent normal, l'haver de respondre la pregunta "i tu qui vols que guanyi?", el veure tanta jovenalla lluint desinhibidament, aquí, a Catalunya, la samarreta de "la roja"... Tot això, ens torba, als catalans. A molts catalans, si més no. El cap m'explota, ho confesso. I el cor també.

Jordi Solé Tura (1930-2009), ministre de Cultura d'un govern de Felipe González entre els anys 1991 i 1993, en una entrevista li van demanar si no li feia cosa seure al seu despatx oficial amb la bandera espanyola al darrere. Ell, que havia teoritzat fervorosament sobre la idea que el nacionalisme català era una estratègia de la dreta catalana per defensar els seus interessos de classe, va fer una resposta diplomàtica i va dir alguna cosa així com: "bé, home, almenys aquesta bandera du l'escut constitucional". Perquè Solé Tura, exdirigent del PSUC reciclat a socialista, tenia gravat al sistema límbic del seu cervell que els colors d'aquella bandera havien estat durant quaranta anys els d'un règim feixista il·legal que havia passat per la pedra la gent que pensava com ell. I ara, mira, els nanos i no tan nanos, es passegen amb l'estanquera fent de capa, amb aquella alegria, pels carrers de pobles i ciutats dels Països Catalans. I sense escut constitucional, *of course*, que aquest és un detall massa oficial i no cal, *hooligans*, no cal!

Tanta bandereta espanyola pels carrers de Barcelona —i per les altres ciutats catalanes, cadascú la seva— fa mal a la vista. I a l'estómac, que et venen unes arcades... Segurament molts dels que la porten no són fatxes; simplement hi són. Passaven per aquí, per aquest món, i ves, que no hi juga gent del Barça, a la "selección"? D'aquí plora la criatura. A mi també m'entusiasma que la masia del Barça, els Cubarsí, Dani Olmo, Lamine Yamal, Eric Garcia, Gabi, Grimaldo —i fins i tot Cucurella, tot i haver fitxat pel Madrid, i els catalans que no són "masiàtics", com David Raya, porter de l'Arsenal, Joan Garcia i Ferran (de Foios, País Valencià)— juguin la final de la copa del món. Ep!, i Messi, de l'equip rival, que també és criat a la masia. Però els voldria veure jugant-la amb una samarreta que no existeix en competicions oficials, sinó en partits de costellada, només. I em toca el voraviu que es normalitzi l'estanquera, el frontal de les "casas cuartel", com si els colors de l'emblema "nacional" heretats i adoptats pel règim del setanta-vuit no tinguessin història predemocràtica.

Hores abans que aquest vespre es jugui la final del campionat mundial de futbol, Espanya ja ha guanyat. L'Espanya monolítica, l'Espanya castellana centrípete, uniformista i assimiladora, embolcalla la península amb la "rojigualda". Espanya es vertebra sense matisos i amb somriures Profidén. Prou que ho saben els nacionalistes espanyols i els mass media. Ei, de bon rotllo, canalla, que la dissidència és provinciana! Com més Espanya, menys Catalunya; aquesta és l'equació, diguin el que diguin els del liri a la mà.

Espanya ens torba!

